

Miriam - The Woman Who Never Waited for Permission

The first in a new weekly series, Real Role Models: Wisdom from the Torah, G-d willing and health permitting, exploring the Torah's most compelling figures, their greatness, their flaws, and what we can learn from both.

Why Start With Five Words?

This week's Torah portion, Beha'alotcha, contains one of the most quietly devastating moments in the entire Torah.

Moshe's sister Miriam is punished for speaking critically about her brother. She is struck with tzara'at, a skin condition the Torah associates with divine displeasure, and expelled from the camp. The entire nation stops travelling and waits.

And Moshe, the man who spoke to Pharaoh ten times without flinching, who argued with God himself after the Golden Calf, who would later deliver the longest speech in the Torah, looks at his sister and prays:

אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ

"Please, God, heal her, please." (Numbers 12:13)

Five words in Hebrew. The shortest prayer in the entire Torah.

No theological preamble. No carefully constructed argument. Just the raw cry of a brother who loves his sister so deeply that all his eloquence falls away. A man capable of moving mountains with language is reduced, by love, to five words.

That tells us something profound about who Miriam was.

A person who strips Moshe down to five words is not a minor character. She is not a footnote to her brother's story. She is someone he loves with everything he has and, as we will see, someone who earned that love across an entire lifetime of remarkable courage and compassion.

She is this series' opening role model. She deserves to be.

Who Was Miriam?

Before we look at what she did, it helps to understand what she was up against.

The Jewish people are enslaved in Egypt. Pharaoh has decreed that every Hebrew baby boy is to be killed at birth. The people are in the depths of suffering, ground down by generations of hard labour, cut off from hope.

Into this world Miriam is born. A Hebrew girl. A slave. With no power, no status, no official role of any kind.

And yet, from a very young age, she takes it upon herself to act.

That is the thread running through every stage of her life. Not waiting for permission. Not asking whether it is her place. Looking at what is needed and doing it with compassion, intelligence, and a courage that should honestly take our breath away.

מרים - האישה שלא חיכתה לרשות

הראשון בסדרה שבועית חדשה, מודלים לחיקוי אמיתיים: חוכמה מהתורה, בעזרת ה' ובריאות טובה, המתמקד בדמויות המרתקות של התורה, גדולתן, פגמיהן, ומה שניתן ללמוד משניהם.

מדוע להתחיל בחמש מילים?

פרשת השבוע, בהעלותך, מכילה אחד הרגעים השקטים והקשים ביותר בכל התורה.

מרים, אחות משה, נענשת על שדיברה ביקורתית על אחיה. היא נגועה בצרעת, מחלת עור שהתורה מקשרת לחוסר רצון אלוקי, ומגורשת מהמחנה. כל העם עוצר את מסעו וממתין.

ומשה, האיש שדיבר אל פרעה עשר פעמים ללא מורא, שהתווכח עם האלוקים בעצמו אחרי חטא העגל, שמאוחר יותר ימסור את הנאום הארוך ביותר בתורה, מביט באחותו ומתפלל:

"אנא א-ל, רפא נא לה." (במדבר יב:יג)

חמש מילים בעברית. התפילה הקצרה ביותר בכל התורה.

אין הקדמה תיאולוגית. אין טיעון מסודר. רק הזעקה הגולמית של אח שאוהב את אחותו כל כך עמוקות שכל כישרונו הנואמי נשטט ממנו. איש המסוגל להזיז הרים בלשונו, מצטמצם, מתוך אהבה, לחמש מילים.

זה אומר לנו משהו עמוק על מי שהייתה מרים.

מי שמצמצמת את משה לחמש מילים אינה דמות שולית. היא אינה הערת שוליים לסיפור אחיה. היא מי שהוא אוהב בכל מה שיש לו, וכפי שנראה, מי שהרוויחה את אותה אהבה לאורך חיים שלמים של אומץ ורחמים יוצאי דופן.

היא מודל לחיקוי הפותח את הסדרה הזו. היא ראויה לכך.

מי הייתה מרים?

לפני שנבחן את מה שעשתה, כדאי להבין את מה שעמד מולה.

עם ישראל משועבד במצרים. פרעה גזר שכל תינוק זכר עברי יומת מיד עם לידתו. העם שרוי בעומק הסבל, נטחן תחת דורות של עבודת פרך, מנותק מן התקווה.

לתוך עולם זה נולדת מרים. נערה עבריינה. עבדה. ללא כוח, ללא מעמד, ללא כל תפקיד רשמי.

ובכל זאת, מגיל צעיר מאוד, היא לוקחת על עצמה לפעול.

זהו החוט העובר בכל שלב בחייה. לא לחכות לרשות. לא לשאול אם זה מקומה. להביט במה שנחוץ ולעשות אותו ברחמים, בתבונה, ובאומץ שצריך להפתיע אותנו ממש.

הנה חמישה רגעים שמראים לנו מי הייתה.

המילדת שהביאה חיים לעולם

Here are five moments that show us who she was.

The Midwife Who Brought Life Into the World

The Talmud (Sotah 11b) identifies Miriam as one of the two heroic Hebrew midwives in Egypt. The Torah names them Shiphrah and Puah and, according to Rashi following the Talmud, these are the professional names of Yocheved and Miriam, mother and daughter.

The name Puah, Miriam's midwife name, is telling. It comes from the root meaning to coo, to murmur gently, to soothe. The Midrash describes her cooing softly over newborns, coaxing struggling babies to breathe, calming infants in distress. She was not a midwife by accident or assignment. She was someone for whom bringing life into the world was a natural expression of who she was.

Pharaoh summoned the midwives and ordered them directly: kill the boys at birth. They refused. They feared God more than they feared Pharaoh.

But Miriam went further than refusal. The Midrash (Exodus Rabbah 1:13) records that when she heard the decree, she looked Pharaoh in the face and said:

"Woe to you on the day of judgement, when God will come to demand punishment of you."

She was a child. A Hebrew slave girl. And she told the most powerful ruler in the ancient world that God would hold him accountable.

Pharaoh was furious enough to want her killed. Only her mother Yocheved's quick thinking defused the moment: "Pay no attention to her. She is just a child. She does not know what she is saying."

Miriam knew exactly what she was saying.

This is our first glimpse of her: a girl with no power, in a world that could erase her without consequence, choosing life and truth over silence and safety.

The Daughter Who Argued With Her Father and Saved the Jewish People

When Pharaoh's decree came into force, Amram, Miriam's father, described by the Talmud (Sotah 12a) as the leading scholar of his generation, made a devastating decision. If every boy born would be killed, what was the point of bringing more children into the world? He separated from his wife Yocheved. Every other man in Israel followed his example.

Miriam, still a young child, went to her father and told him he was wrong.

Her argument, recorded in the Talmud and Midrash (Sotah 12a; Exodus Rabbah 1:13), was direct and precise:

"Pharaoh's decree is only against the boys. Yours is against boys and girls both. Pharaoh is wicked, his decree may or may not be fulfilled. You are righteous, your decree will certainly be fulfilled."

Think about what this takes. A child, speaking to the most respected figure in her community who is also her father, in front of everyone, saying that his logic, however understandable, is a mistake that will cost the Jewish people everything.

התלמוד (סוטה יא ע"ב) מזהה את מרים כאחת משתי המיילדות העבריות הגיבורות במצרים. התורה קוראת להן שפרה ופועה, ולפי רש"י בעקבות התלמוד, אלו שמות מקצועיים של יוכבד ומרים, אם ובתה.

השם פועה, שמה המקצועי של מרים, מלמד. הוא בא משורש שמשמעותו לפייט, לפלפל בחיבה, להרגיע. המדרש מתאר אותה מפיטת בעדינות מעל יילודים, מעוררת תינוקות שנאבקים לנשום, מרגיעה פעוטות במצוקה. היא לא הייתה מיילדת במקרה או בציווי. היא הייתה מי שהבאת חיים לעולם הייתה ביטוי טבעי של מי שהייתה.

פרעה קרא למיילדות וציווה עליהן ישירות: הרגו את הבנים בעת הלידה. הן סירבו. הן יראו את ה' יותר משיראו את פרעה.

אך מרים הלכה מעבר לסירוב. המדרש (שמות רבה א: יג) מספר שכששמעה את הגזירה, הביטה פרעה בפניו ואמרה:

"אוי לך ביום הדין, כשהאלוקים יבוא לדרוש ממך עונש."

היא הייתה ילדה. נערה עבריייה משועבדת. והיא אמרה לשליט החזק ביותר בעולם העתיק שה' יטיל עליו אחריות.

פרעה כעס עד שרצה להמיתה. רק חריפות מחשבתה של אמה יוכבד פייסה את הרגע: "אל תשים לב אליה. היא רק ילדה. היא אינה יודעת מה היא אומרת."

מרים ידעה בדיוק מה היא אומרת.

זהו המבט הראשון שלנו עליה: נערה ללא כוח, בעולם שיכול היה למחוק אותה ללא תוצאה, הבוחרת בחיים ובאמת על פני שתיקה ובטיחות.

הבת שהתווכחה עם אביה והצילה את העם היהודי

כשנכנסה גזרת פרעה לתוקף, עמרם, אביה של מרים, המתואר בתלמוד (סוטה יב ע"א) כגדול הדור, קיבל החלטה קשה. אם כל בן שיוולד יומת, מה הטעם להביא עוד ילדים לעולם? הוא פרש מאשתו יוכבד. כל שאר האנשים בישראל עשו כמוהו.

מרים, עדיין ילדה קטנה, הלכה אל אביה ואמרה לו שהוא טועה.

טיעונה, המתועד בתלמוד ובמדרש (סוטה יב ע"א; שמות רבה א: יג), היה ישיר ומדויק:

"גזירת פרעה היא רק על הבנים. שלך היא על בנים ובנות כאחד. פרעה רשע הוא, גזירתו עשויה להתקיים ועשויה שלא. אתה צדיק, גזירתך תתקיים בוודאי."

חשבו מה זה דורש. ילדה, מדברת אל האיש המכובד ביותר בקהילתה שהוא גם אביה, בפני כולם, ואומרת שהיגיונו, יהיה מובן ככל שיהיה, הוא טעות שתעלה לעם היהודי בהכל.

היא צדקה. עמרם הקשיב. הוא נשא את יוכבד מחדש בפרהסיה, בטקס. כל שאר האנשים עשו כמוהו. מנישואים אלה נולד משה.

She was right. Amram listened. He remarried Yocheved publicly, with ceremony. Every other man followed. From that remarriage, Moshe was born.

The Exodus. The plagues. Sinai. The Torah itself. All of it traces back to the moment a young girl found the courage to tell her father he was wrong, not out of disrespect, but out of a deep refusal to let despair win.

The Girl at the River and the Bridge She Built

Yocheved could hide her baby no longer. She placed him in a waterproofed basket and set him among the reeds of the Nile. The Torah tells us simply: "His sister stood at a distance to see what would be done to him." (Exodus 2:4) That sister is Miriam.

The Midrash adds a heartbreaking detail (Exodus Rabbah 1:25): when Yocheved was forced to place the baby in the river, she turned to Miriam and said: "My daughter, where is your prophecy now?"

Miriam did not move. She stood at the water's edge, not to see whether her prophecy would come true, but to see how.

Pharaoh's daughter came down to bathe. The Midrash names her Batya, meaning "daughter of God," a name she earned by what she was about to do. She saw the basket. She heard a baby crying. She understood immediately this was a Hebrew child, which meant she understood that rescuing him was an act of defiance against her own father's decree. She rescued him anyway.

And Miriam stepped forward. A slave girl approaching royalty, an act of considerable daring, and made a simple, practical offer: she knew a Hebrew woman who could nurse the child. Would the princess like her to fetch her?

She was not just quick-thinking. She was reading the emotional reality of the moment with extraordinary intelligence. She saw that Batya's heart had already opened, recognised the window, and built a bridge between two worlds, an Egyptian princess and a Hebrew slave family, that would change everything.

The suggestion was accepted. Yocheved was summoned. Moshe grew up in Pharaoh's palace, nursed by his own mother, knowing exactly who he was. His identity, his sense of belonging to his people, was preserved by his sister's presence of mind at a river's edge.

Without that moment, the story ends differently.

Rabbi Lord Jonathan Sacks captured the broader picture precisely: "Moses was close to God. Aaron was close to the people. Miriam led the women and sustained her two brothers." Three leaders. Three complementary gifts. And Miriam's, sustaining, bridging, ensuring life continues, expressed itself in everything she did, from the banks of the Nile to the far side of the sea.

The Tambourines

Decades pass. Egypt. The plagues. The final night. The miraculous crossing.

And then, on the far bank, after Moshe leads the men in the Song of the Sea, this happens:

"Miriam the prophetess, Aaron's sister, took a tambourine in her hand; and all the women went out after her with tambourines and dancing." (Exodus 15:20)

יציאת מצרים. המכות. סיני. התורה עצמה. כל זה מתחקה עד לרגע שבו נערה צעירה מצאה את האומץ לומר לאביה שהוא טועה, לא מחוסר כבוד, אלא מתוך סירוב עמוק לתת לייאוש לנצח.

הנערה שעל שפת הנהר והגשר שבנתה

יוכבד לא יכלה עוד להסתיר את תינוקה. שמה אותו בסל מוקרב ושמה אותו בין הסוף על שפת היאור. התורה מספרת בפשטות: "ותצב אחותו מרחוק לדעה מה יעשה לו." (שמות ב: ד) אותה אחות היא מרים.

המדרש מוסיף פרט מקרע לב (שמות רבה א: כה): כשנאלצה יוכבד לשים את התינוק ביאור, פנתה אל מרים ואמרה: "בתי, איה נבואתך עכשיו?"

מרים לא זזה. עמדה על שפת המים, לא לראות אם תתקיים נבואתה, אלא לראות כיצד.

בת פרעה ירדה לרחוץ. המדרש קורא לה בתיה, שמשמעותו "בת א-ל", שם שהרוויחה במה שעמדה לעשות. ראתה את הסל. שמעה תינוק בוכה. הבינה מיד שזה ילד עברי, מה שאומר שהבינה שהצלתו היא מעשה מרד כנגד גזרת אביה. הצילה אותו בכל זאת.

ומרים צעדה קדימה. נערה משועבדת הניגשת לאצולה, מעשה של אומץ ניכר, והציעה הצעה פשוטה ומעשית: היא מכירה אישה עברייא שיכולה להניק את הילד. האם הנסיכה תרצה שתביא אותה?

היא לא רק חשבה במהירות. היא קראה את המציאות הרגשית של הרגע בתבונה יוצאת דופן. ראתה שלבה של בתיה כבר נפתח, זיהתה את החלון, ובנתה גשר בין שני עולמות, נסיכה מצרית ומשפחת עבדים עברייא, שישנה את הכל.

ההצעה התקבלה. יוכבד הובאה. משה גדל בארמון פרעה, מוניק על ידי אמו שלו, ויודע בדיוק מי הוא. זהותו, תחושת שייכותו לעמו, נשמרה בזכות נוכחות הרוח של אחותו על שפת הנהר.

ללא אותו רגע, הסיפור מסתיים אחרת.

הרב לורד יונתן זקס תיאר את התמונה הרחבה במדויק: "משה היה קרוב לאלוקים. אהרן היה קרוב לעם. מרים הובילה את הנשים וסייעה לשני אחיה." שלושה מנהיגים. שלוש מתנות משלימות. ומתנתה של מרים, לסייע, לגשר, להבטיח שהחיים ממשיכים, באה לידי ביטוי בכל מה שעשתה, משפות היאור ועד לצד הרחוק של הים.

התופים

עשורים חולפים. מצרים. המכות. הלילה האחרון. הקריעה הנסית.

ואז, על הגדה הרחוקה, לאחר שמשה הוביל את האנשים בשירת הים, זה קורה:

"ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התוף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתופים ובמחולות." (שמות טו: כ)

מאין באו התופים?

רש"י, בעקבות המכילתא, נותן תשובה יוצאת דופן: הנשים הצדקניות של אותו דור היו בטוחות כל כך שה' יעשה להן ניסים, עד שהכינו תופים לפני שיצאו ממצרים.

Where did the tambourines come from?

Rashi, following the Mechilta, gives an extraordinary answer: the righteous women of that generation were so certain that God would perform miracles for them that they prepared their tambourines before leaving Egypt.

Let that land for a moment. These are women who have lived through generations of slavery, who watched their sons taken, who are fleeing into an unknown desert in the middle of the night. And they packed musical instruments because Miriam had taught them to believe there would be a moment of celebration worth preparing for.

The men sang at the sea. The women sang and danced with instruments they had packed in advance.

The Talmud (Sotah 11b) frames this theologically: in the merit of the righteous women of that generation, Israel was redeemed from Egypt. Miriam did not merely share that faith. She transmitted it. She created the conditions in which an entire people could continue believing, even in the darkest years, that the tambourines would one day be needed.

The Mistake That Became a Law

And then, in this week's parasha, she does something that costs her dearly.

Miriam speaks to Aharon about Moshe's withdrawal from his wife Tziporah (Numbers 12:1). The Torah uses the singular feminine verb, indicating she initiates it. Both Rashi and the Ramban find no malice in her motives: she is genuinely concerned. Moshe, in his unique prophetic role, has withdrawn from ordinary married life. Miriam and Aharon are also prophets. They have not had to make this choice. She cannot understand why he must.

She speaks from love. She gets it wrong.

God's response is swift. Moshe's prophetic level is unique in all of history, direct, face to face, unlike any other. Miriam is left with tzara'at and sent outside the camp for seven days.

And Moshe prays. Five words. The same prayer we started with.

"El na refa na lah."

No anger. No score-settling. Just a brother asking God to heal his sister, the most compressed act of love in the Torah.

The nation waits. Every single person. For seven days. Until she returns.

She had once waited for him at the Nile. Now the whole nation waits for her.

This moment, Miriam's mistake, became the foundation of one of Judaism's most important ethical teachings. The Torah commands: "Remember what God did to Miriam on the way when you came out of Egypt." (Deuteronomy 24:9) The Ramban counts this as an independent positive commandment: we are obligated in every generation to remember and speak about what happened to Miriam, precisely so that we never underestimate the damage that careless speech can cause, even when it comes from love.

Why anchor this law to Miriam specifically, rather than to a lesser or hypothetical figure? Because only her example carries the necessary weight. If the greatest woman of her generation, prophetess, leader, the person who saved Moshe's life before he was born, who

שימו לב לכך רגע. אלו נשים שחיו דורות של עבדות, שראו את בניהן נלקחים, שברחו למדבר הלא נודע באמצע הלילה. ובכל זאת ארזו כלי נגינה, כי מרים לימדה אותן להאמין שיגיע רגע של חגיגה שכדאי להתכונן אליו.

האנשים שרו על הים. הנשים שרו ורקדו עם כלים שארזו מראש.

התלמוד (סוטה יא ע"ב) מסגר זאת תיאולוגית: בזכות הנשים הצדקניות של אותו דור, נגאל ישראל ממצרים. מרים לא רק שיתפה באמונה זו. היא העבירה אותה. היא יצרה את התנאים שבהם עם שלם יכול היה להמשיך להאמין, אפילו בשנים האפלות ביותר, שהתופים יידרשו יום אחד.

הטעות שהפכה לחוק

ואז, בפרשת השבוע, היא עושה משהו שעולה לה ביוקר.

מרים מדברת עם אהרן על פרישתו של משה מאשתו ציפורה (במדבר יב: א). התורה משתמשת בפועל נקבה יחיד, המעיד שהיא יוזמת. הן רש"י והן הרמב"ן אינם מוצאים זדון במניעיה: היא אכן דואגת. משה, בתפקידו הנבואי הייחודי, פרש מחיי הנישואין הרגילים. מרים ואהרן הם גם נביאים. הם לא נאלצו לעשות בחירה זו. היא אינה מבינה מדוע הוא חייב.

היא מדברת מאהבה. היא טועה.

תגובת האלוקים מהירה. רמת נבואתו של משה ייחודית בכל ההיסטוריה, ישירה, פנים אל פנים, שלא כמו שום אחר. מרים נגועה בצרעת ומוצאת מחוץ למחנה לשבעה ימים.

ומשה מתפלל. חמש מילים. אותה תפילה שבה התחלנו.

"אל נא רפא נא לה."

ללא כעס. ללא חשבונות. רק אח המבקש מהאלוקים לרפא את אחותו, הביטוי הדחוס ביותר של אהבה בתורה.

העם ממתין. כל אדם יחיד. שבעה ימים. עד שהיא חוזרת.

היא פעם חיכתה לו על שפת היאור. עכשיו כל העם ממתין לה.

רגע זה, טעותה של מרים, הפך לבסיס אחד מהוראות האתיקה החשובות ביותר ביהדות. התורה מצווה: "זכור את אשר עשה ה' אלוקיך למרים בדרך בצאתכם ממצרים." (דברים כד: ט) הרמב"ן סופר זאת כמצוות עשה עצמאית: אנו חייבים בכל דור לזכור ולדבר על מה שקרה למרים, בדיוק כדי שלא נזלזל לעולם בנזק שדיבור לא זהיר יכול לגרום, אפילו כשהוא בא מאהבה.

מדוע לעגן חוק זה למרים דווקא, ולא לדמות פחות חשובה או היפותטית? כי רק דוגמתה נושאת את המשקל הנדרש. אם האישה הגדולה ביותר של דורה, נביאה, מנהיגה, מי שהצילה את חיי משה לפני שנולד, שקיימה את אמונתו של עם שלם לאורך דורות של עבדות, יכלה לגרום נזק בדיבור שבה מאהבה, אף אחד מאיתנו אינו יכול להרשות לעצמו שאננות. החוק צריך אדם אמיתי. הוא צריך את מרים.

sustained a people's faith through generations of slavery, could cause harm through speech born of love, then none of us can afford complacency. The law needs a real person. It needs Miriam.

The Well

There is one more thing to say about Miriam, and it may be the most beautiful.

The Talmud (Ta'anit 9a) teaches that throughout forty years in the wilderness, Israel was sustained by three miraculous gifts. The manna fell in the merit of Moshe. The clouds of glory that protected the camp existed in the merit of Aharon. And a miraculous well, a rock that travelled with the people from camp to camp, always present, always flowing, existed in the merit of Miriam.

We know this because of what happened the moment she died.

Parashat Chukat records her death in a single brief verse: "Miriam died there and was buried there." (Numbers 20:1) The very next sentence: "The congregation had no water."

Just like that. No water. Because Miriam was no longer there.

For forty years, every morning that hundreds of thousands of people woke up with water to drink in the middle of a desert, they had Miriam to thank. Most of them probably never even knew it.

That is the most Miriam thing imaginable.

She never did what she did for recognition. She did it because there was life to sustain, people who needed something, and she was the one who could provide it. The well did not flow because of a single dramatic act. It flowed because of who she was, a woman whose entire life was oriented toward giving others what they needed to survive.

When she was gone, the water stopped.

What She Teaches Us

A role model does not need to be perfect. A role model needs to show us what it looks like to act from conscience rather than comfort, to give more than is asked, and to come back from failure with the same dignity they brought to their greatest moments.

Miriam was a force of compassion who gave life to babies under Pharaoh's decree. She was the voice of reason who talked her father back from despair. She was the girl at the river who read a stranger's heart and built a bridge that saved the future. She was the prophetess who sustained a people's faith across generations of darkness. She was the woman who led the singing when everyone else was still catching their breath.

She was also the person who spoke about her brother from love and got it wrong.

And she was the woman in whose merit an entire people had water to drink for forty years, quietly, continuously, without asking to be noticed.

Remove her flaw and you have an inspiring story. Keep it, and you have something true.

The prayer Moshe prayed for her tells us everything. Five words. From the most eloquent man in Jewish history. Because when it came to his sister, words were not the point. Love was the point.

הבאר

יש עוד דבר אחד לומר על מרים, ואולי הוא היפה מכולם.

התלמוד (תענית ט ע"א) מלמד שלאורך ארבעים שנה במדבר, ישראל ניזון משלוש מתנות נסיות. המן ירד בזכות משה. ענני הכבוד ששמרו על המחנה היו בזכות אהרן. ובאר נסית, סלע שנסע עם העם ממחנה למחנה, תמיד נוכח, תמיד זורם, היה בזכות מרים.

אנו יודעים זאת בגלל מה שקרה ברגע שמתה. פרשת חוקת מתעדת את מותה בפסוק קצר אחד: "ותמת שם מרים ותקבר שם." (במדבר כ: א) המשפט הבא: "ולא היה מים לעדה."

כך בפשטות. לא היה מים. כי מרים כבר לא הייתה שם.

ארבעים שנה, כל בוקר שמאות אלפי אנשים התעוררו עם מים לשתות באמצע מדבר, היה להם להודות למרים. רובם כנראה אפילו לא ידעו זאת.

זה הדבר הכי מרים שניתן לדמות.

היא מעולם לא עשתה את מה שעשתה לשם הכרה. עשתה זאת כי היה חיים לקיים, אנשים שהיו צריכים משהו, והיא הייתה זו שיכלה לספק. הבאר לא זרמה בגלל מעשה גיבורה דרמטי יחיד. היא זרמה בגלל מי שהייתה, אישה שכל חייה היו מכוונים לתת לאחרים את מה שהם צריכים כדי לשרוד. כשהיא נפטרה, המים פסקו.

מה היא מלמדת אותנו

מודל לחיקוי אינו צריך להיות מושלם. מודל לחיקוי צריך להראות לנו כיצד נראה לפעול מתוך מצפון ולא מנוחות, לתת יותר ממה שנדרש, ולחזור מכישלון עם אותה הכבוד שהביאו לרגעיהם הגדולים ביותר.

מרים הייתה כוח של חמלה שנתנה חיים לתינוקות תחת גזרת פרעה. היא הייתה קול השכל שהחזיר את אביה מן הייאוש. היא הייתה הנערה על שפת הנהר שקראה את לב הזר ובנתה גשר שהציל את העתיד. היא הייתה הנביאה שקיימה את אמונתו של עם לאורך דורות של חשיכה. היא הייתה האישה שהובילה את השירה כשכולם עדיין השתכשכו.

היא גם הייתה מי שדיברה על אחיה מאהבה וטעתה.

והיא הייתה האישה שבזכותה עם שלם היה לו מים לשתות ארבעים שנה, בשקט, ברציפות, מבלי לבקש להיות מוכרת.

הסר את פגמה ויש לך סיפור מעורר השראה. שמור עליו, ויש לך משהו אמיתי.

התפילה שמשה התפלל עליה אומרת לנו הכל. חמש מילים. מהאיש הרהוט ביותר בהיסטוריה היהודית. כי כשזה נגע לאחיותו, המילים לא היו הנקודה. האהבה הייתה הנקודה.

ומרים, לאורך כל חייה יוצאי הדופן, תמיד הייתה הנקודה.

And Miriam, across her whole extraordinary life, was always the point.

Next week, health permitting, please G-d: A new role model from Parashat Shelach. The series continues every Shabbat.

שבוע הבא, בריאות טובה, בעזרת ה': מודל
לחיקוי חדש מפרשת שלח. הסדרה ממשיכה בכל
שבת.